

metsa ðrest jáátma peåst håid marjo; agga fel hea on, parremat ta tahhab. Martt útles Jani wasto: Giin on head, agga metsas woiwad parremad olla. Jaan teggi wasto: Ei meie senna tohhi miñna, taat felas meid wågga. Mart wastas: Taat felas meid sure metsa sisse minnemast, egga meie kaugel eit lähhå. Mis temma teab, kus meie fáisime. — Meie jo tulleme warsti taggasi. Jaan hakkas Marti sanna uskma ja temma nou wódma. Metsas olli hea willo, warjulinne foht, fest poisid joooksid römoga eddasi. Wimaks Jaan seisatas ja útles: Uu, uu! meie ei ná ennam páwa, pááw wist lojas jo! Giis poisid piddid rutto taggasi töötama, agga te olli nende káest árrakaddunud, nemmad olli pímmeda metsa sees, ei teádnud úhtegi kuhho miñna. Kúl nemmad uilgasid, ei heált úhtegi wasto! Giis meeste püksid wabbisesid! Nemmad nutsid ja karju sid allati peåle: Taat ai, ja eit

ai! agga ei aidant úhtegi. Pímmee olli jo wáljas, ja issa ammogi olli neid odant taggasi tullema. Wimaks ta láks, murre súddames ja wessi silmis neid tagga otsima. Temma kúl pole óni otsis, enne kui ta neid úlles seides. Agga kuida ta leidis neid? Silmad ollid neil verrised puhhas, kúbbarad peast ja fingad jallast árakaddunud. Agga palju pahhem olli se; witsa raag olli Marti silma leidnud, ja silm náitis paistetand ja verrine ollerwad. Várrast kae fasvis parrema silma peåle. Jaan olli mahhakukkund, ja párrast ei tahtnud ennam assemest árra sada. Tedda fante foio, agga ei saand warmast arsti, kes olleks moissnud niklastust aidata. Temma seisis pole aasta maas, ja giis labba jalg jái kóowwaraks — olli aina sant ello pólivelts. Giis olli ahhas-tust kúl wannemil ja lastel. Jaan ei saanud muidogi kuhhogi ennam kui fargogay.